

Samael Kekäle muutti Neuvostoliitosta Suomeen 1991, eli heti kun Manu avasi portit Inkeriläisille ja juuri ennen kuin Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton komeat kulissit kaatuivat Gorbatshovin syliin. Paluumuuttaja asettui aluksi asumaan vuokralle kunnan omistaman vanhan postirakennuksen yläkertaan. Kyläläiset suhtautuivat kyräillen tähän outoon ulkomaalaiseen, joka pitäytyi pääasiassa omissa oloissaan, ei käynyt töissä ja eleli yleisen käsityksen mukaan sosiaaliavun varassa. Hän teki kuulemma pitkiä kävelyretkiä metsissä, mitä pidettiin varmana merkinä rikollisista aikeista. Silloin vielä elossa ollut äitimuorini kertoi kuulleen kylän ämmiltä että tämä suuri ryssä on Jumalaton ihminen - äitini oli kiivas uskovainen - ja vannotti minua pysymään erossa koko ukosta. Tämä luonnollisesti vain lisäsi mielenkiintoani uutta kyläläistä kohtaan. Tapasin Samaelin ensimmäisen kerran vasta seuraavana kesänä. Kaksimetrinen ja satakiloinen, mustaan kuluneseen pukuun pukeutunut äijänköriläs seisoj tutkimassa kyläkaupan pientä maustehyllyä kun kävelin sisään. Ryhdyin lappamaan perjantai -illan olutsatsia ostoskoriin kun Samael käveli luokseni ja ryhtyi muitta mutkitta hieromaan tuttavuutta sujuvalla suomenkielellä. Olin tuolloin vasta parikymppinen pojankolli, Samaelin ikää on hiukan vaikea arvioida tuuhean ja pikimustan parran takaa, mutta veikkaan että hän oli tuolloin ehkä nelikymppinen ja on sen jälkeen ylittänyt viidenkymmenen rajapyykin. Ensitapaamisesta jäivät parhaiten mieleen tuuheiden kulmakarvojen alta katselleet, hyvin tummat ja keskittyneet silmät. Niiden intensiivisessä tuijotuksessa oli jotakin hermostuttavaa, sitä on vaikea kuvailla, mutta niihin ei halunut katsoa liian pitkään. Muistan myös että hän vakuutti olevansa demonisesta nimestään huolimatta ihan mukava heppu. Vastasin etten pidä Kekälettä erityisen demonisena nimenä, minkä jälkeen kuulin ensimmäistä kertaa Samaelille tunnusomaisen, äänekkään ja jotenkin hermostuneen naurun. Samael kertoi ostaneensa lähietäältä vuosikymmenen verran tyhjillään olleen maatilan ja että hän korjaa sitä koulutuskäyttöön. Ilmeisesti hänen toimeentulonsa ei siis ollutkaan pelkkien Sossun tukien varassa. Samael pyysi minua poikkeamaan tilalleen joku ilta, tarjolla olisi kuulemma olutta parempia nautintoaineita ja hyvää ruokaa. Lupasin harkita asiaa. Samana iltana, kuunneltuani ensin äitini puolituntisen luennon alkoholin vaaroista, join oluet huoneessani ja totesin harkinneeni tarpeeksi pitkään. Hyppäsin pyörän selkään ja lähdin sotkemaan kesäiltan kohti Rytkösen maatilaa, joka pankin kautta oli siirtynyt Samaelin omistukseen. Hassua kyllä, olin ryypännyt tilalla aikaisemminkin: Rytkösen suvun viimeisen mohikaanin äkillisen poismenon jälkeen tila oli siirtynyt paikallisen nuorisoseuran "omistukseen"; Lähinnä kiljunkeiton ja nurkkiin kuseskelun tyyssijaksi. Millaiseenkohan kuntoon Samael on tilan saanut: Reino "Runkku" Rytkönen, kun ei ollut varsinaisesti keskittynyt tilustensa hoitoon, vaan vietti huolettoman peräkamari-poikamiehen elämää, johon kuului viinaa, usean pornolehden kestotilaus, kuminainen ja äkillinen pois lähtö viisissäkymmenissä, kiitos ensimmäisen ja ainoan Thaimaan matkan. Runkku Rytkösen elimistö ei kestänyt seksiä oikean naisen kanssa ja paluumatka hoitui sinkkiarkussa sydän särkyneenä. Kesken näiden mietteiden saavuin sitten tilan portille ja suunnilleen samassa kunnossa se näytti olevan kuin ennenkin. Ruohoa polviin asti, päärakennuksen maali hilseili ja osa julkisivun laudoista oli edelleen karkuteillä. Pihaan oli jostain raahattu vanha keinu, jossa uusi isäntä rojotti rennon oloisena. Minut nähdessään hän ei näyttänyt lainkaan yllättyneeltä, vaan viittasi minut keinuun istumaan ja lähti itse hakemaan juotavaa. Asiaa. Tuona iltana venäläinen pitopöytä käsitti suolakurkkuja ja kirkasta viinaa. Kallistelun lomassa Samael kertoili suunnitelmistaan. Tilan kunnostus alkaisi toden teolla, kun Samaelin yhtiö saapuisivat maahan. Tilasta kunnostettaisiin koulutuskeskus ja pelloilla alettaisiin viljellä yrtejä. Samaelin tarkoituksena oli pitää kursseja henkiparannuksesta ja yrttiterapiasta tai jotain sinne päin, keski-ikäisiä naisia oli joka tapauksessa tarkoitus rahastaa.

Yritin kysellä hänen neuvostomenneisyydestään, mutta en muista sainko minkäänlaista vastausta. Illan edetessä ja tunnelman entisestäänkin vapautuessa Samael kertoi olevansa aito shamaani. Kysymykseeni kaivon katsomisesta hän tuhahti, että vettä löytäisi kuka tahansa, joka vain viitsisi kaivaa. Hän kertoi pystyvänsä kulkemaan henkien mailla ja löytäneensä sieltä vastauksia moniin kysymyksiin. Kertoipa hän henkien antaneen hänelle monia lahjojakin, mutta niiden hinnasta hän ei tuolloin mitään virkkanut. Ennen kuin ehdin esittää lisäkysymyksiä, hän kertoi viime yönä tavanneensa tuonpuoleisessa erään, jolle halusi minut esitellä, jos se vain minulle sopisi. En tänäkään päivänä muista mitä vastasin, vai vastasinko mitään, mutta hän naurahi, nousi keinusta, kiskaisi minut kevyesti ylös ja alkoi taluttaa kohti lähtöselvitystä. Seurasin jättäiläistä, hoippuen huomattavasti enemmän kuin hän, ylös pääarakennuksen betonirappuja. Keinussa istuessani olin pannut merkille että jonkinlaista remonttia Samael oli tosiaan jo talolle tehnyt. Kuistin rikkinäiset ikkunat, joista olin kiljupäissäni hajottanut oman osuuteni, oli näet vaihdettu uusiin. Myös sisätiloja oli korjailtu: Eteisen vanhat, eritteiden sotkemat tapetit oli revitty pois ja lattia lakaistu. Ullakolle johtaneet lahot portaat oli purettu ja korvattu väliaikaisesti alumiinitikkaila. Samael kulki ovelle, jonka tiesin johtavan yhteen rakennuksen monista kammareista, työnsi oven auki ja viittasi minua seuraamaan. Kammaria hallitsi kulunut, messinkinen parivuode, ja sydämeni oli pysähtynyt kun näin kuka makasi lattialla sen vieressä. Ensimmäinen todellinen rakkauteni, nainen joka vei poikuuteni ilmeenkin värehtämättä. Vanha kunnon Barbara oli noussut kuolleista jo toistamiseen. Olimme poikien kanssa löytäneet Runkku Rytösen "emännän" talon ullakolta heti ensimmäisellä vierailullamme talossa. Lääkitsimme polkupyörän korjauspakkauksella Barbaraan ullakon kylmyydessä tulleet haavat, ja hänestä tuli juhliemme vakiovieras. Barbara istui aina omalla tuolillaan ullakolta löytynyt hankkijan lippis päässään, eikä juuri osallistunut keskusteluun. Vaikka Barbara oli hiukan tuppisuinen, hänellä oli tärkeä funktio kylän nuorison seksivalistuksessa. Olen varma etten ollut meistä ainoa, joka kävi kiljupäissään kylvämassä siemenensä Barbaran kylmään mutta kutsuvaan lemmenvakoon. Jäin kai ajatuksissani tuijottamaan, sillä Samael tokaisi että tämä vanha kuminaama ei ole se, ketä olen menossa tapaamaan. Hän avasi kirjoituspöydän laatikon, otti sieltä suuren ruosteisen avaimen ja käski taas minua seuraamaan. Kuljimme pitkään ruohikkoon tallautunutta polkua talon taakse. Siellä oli jyrkät kellarin ovi johon avain sopi. Olimme yrittäneet poikien kanssa aikoinaan murtautua myös kellariin, mutta meillä ei ollut avainta, emmekä olleet kiljupäissämme saaneet metallilla vahvistettua ovea edes nitkahtamaan. Taisin taas jäädä haaveilemaan, sillä Samael työnsi minut mitään sanomatta ovesta sisään, tuli itse perässä ja sulki painavan oven takanamme. Tämän jälkeen Samael painoi valokatkaisijaa. Muistan edelleen, viisitoista vuotta myöhemmin, kristallinkirkkaasti miltä kellari näytti. Valettu lattia ja lattiakaivo. Kokoa pienen yksiön verran. Huoneen keskellä pöytä, kaksi jakkaraa, seinillä puisia pakkauslaatikoita. Laatikoiden päällä kiemurtelivat venäläiset kirjoitukset selittämättömiä kuin muurahaisen jalanjäljet. Istuin pöytään. Samael kaivoi yhdestä seinustalla olevasta laatikosta kaksi lasia ja termospullon. Hän iski silmäänsä, kaatoi lasit puolilleen ja totesi tehetken alkaneen. Nyt oli siis aika nauttia sitä alkoholia "parempaa". Aikaisemmin sinä kesänä olin poikien kanssa poltellut hassuheinää ja vaikka tempulla oli elvistelty jälkeenpäin pari viikkoa yhtä soittoa, oli se kokemuksena ollut sangen mitään sanomaton. Nyt olisi luvassa varmasti jotain mielenkiintoisempaa. Haalea neste lasissa oli tavallista teetä aavistuksen kitkerällä sivumaulla. Pieni pettymys. Juotuamme lasit tyhjiksi Samael kaivoi laatikosta rummun ja alkoi hiljalleen juuri ja juuri kuuluvasti napautella sitä, välillä rytmiä kiihdyttäen, välillä hidastaen. Tom, tom, tom, takoi rumpu, vai oliko se pulssini? Rummun rytmi kulki sydämenlyöntieni tahtiin, tai sydämeni seurasi rummun tahtia, en tiennyt kumpi seurasi kumpaa.

Hermostuneena aloin vilkuilla ympärilleni. Huoneeseen oli päässyt jokin eläin. Näin sen vilahtelevan nurkissa, välillä se loittoni varjoihin, välillä se vilahti laatikolta toiselle niin nopeasti, etten sitä tunnistanut. Kissa. Se oli helvetin iso kissa, ja nyt se oli paljon rohkeampi. Se kierteli jo aivan jaloissani. Halusin kysyä Samaelilta kissasta, mutta katsottuani yli pöydän jäi kysymys kurkkuuni ja pelko puristi kylmästi alavatsaani. Samael oli muuttunut, hänen ihonsa valui ohuena ja uurteisena kallon muotoja nuollen, suu oli hampaaton, parta harva ja harmaa, mutta silmät loistivat yhä maanisina syvältä kallon sisältä. Samassa kissa hyppäsi pöydälle ja asettui istumaan. Samael silitti sen hohtavan valkoista turkkia kynnettömäksi muuttuneella kädellään ja kissa kehräsi. Hetken kehrättyään kissa viittasi Samaelia kumartumaan lähemmäs, ja alkoi kuiskia hänen korvaansa jotakin. Samael kuunteli keskittyneesti, vilkaisi minua pikimustilla silmillään ja nyökkäsi. Saatuaan merkin kissa hyppäsi syliini, tuijotti minua punaisilla silmillään ja nuuhki minua kylmällä kuonollaan. Tunsin terävät kynnet vaatteitteni läpi. Halusin hätistää sen pois, mutta valtava unelias puutumus jäsenissä voitti kissaa kohtaan tuntemani inhon ja istuin alistuneena aloillani. Sitten Samael käveli taakseni ja alkoi riisua vaatteitani. Viimeinen asia minkä muistan, on kissan karhean kielen lipaisu ja oksennuksen maku suussani. Aamu. Kun raotan silmiäni näen ensimmäisenä että polkupyöräni makaa runko mutkalla ojassa. Minä olen sen vierellä nurmikolla, kuset ja paskat housussa, käsieni ja kasvojeni iho täynnä naarmuja ja kuivunutta verta. Yhtäkkiä maailma alkaa heilua puolelta toiselle, äiti ravistelee raivoisasti päätäni ja hänen äänensä kohoaa kiukkuihin korkeuksiin. En kertonut Samaelin kanssa viettämäni illan tapahtumista ikinä kenellekään. Tapahtunut ei onneksi jättänyt pysyviä arpia, joten muutaman päivän hiljaiselon (äitini ei kyllä ollut hiljaa) jälkeen saatoin jatkaa elämäni entiseen tapaan. Mietin noiden päivien aikana mitä ihmettä oli tapahtunut, mitä Samael oli minulle juottanut, mikä oli ollut unta ja mikä totta. Sitä, mitä sammumiseni jälkeen oli tapahtunut, en oikein uskaltanut miettiä. Olisin ehkä saanut Samaelilta vastauksen näihin kaikkiin kysymyksiin, mutta maatilalle en halunnut enää mistään hinnasta palata. En varsinkaan sen jälkeen, kun äitini alkoi viikko reissuni jälkeen tivata olinko tappanut kännipäissäni jonkun koiran ja heittänyt ruumiin ojaan mätänemään. Helteessä turvonneesta, karvattomasta ja ruhjoutuneesta raadosta ei saanut enää selville mikä eläin oli kyseessä, tai mikä sen oli tappanut. Ehkä olin törmännyt siihen pyörälläni ja se oli raahautunut parinkymmenen metrin päähän kuolemaan? Joka tapauksessa kaivoin kuopan metsään ja hautasin eläimen sinne. Äitini seurasi toimitusta kyyneleet valuen. Ja tietysti hän lauloi. Sua kohti, Herrani, sua kohti ain, mua joskin ahdistaa luokses risti vain. Kuitenkin laulunain soi täällä kulkeissain: Sua kohti, Herrani,... Syksyllä menin armeijaan. Sulkeisharjoitusten, metsäleirien ja viinanhuuruisten iltalomien melskeessä koko omituinen ilta alkoi pikkuhiljaa painua taka-alalle päässäni. Näin Samaelin enää yhden kerran tapahtuneen jälkeen. Olin viikonloppuvapaalla, kävelemässä kohti bussipysäkkiä, kun Samael tuli tiellä vastaan. Samaelin vaivalloinen kävely ei yllättänyt minua koska äitini oli ehtinyt kertoa miesparan saaneen kesällä sairaskohtauksen, ja että hänen vasen puolensa oli osittain halvaantunut. Käsi ja jalka oli saatu kuntoutuksessa toimimaan jotenkuten, mutta kasvojen vasen puolisko oli halvaantunut lopullisesti. Sen iho roikkui velttona, kuin muistuttaakseen minua Samaelin kellarissa viettämästäni illasta. Samael ei edes vilkaissut minua ohi kulkiessaan. Kun armeija muutamaa kuukautta myöhemmin loppui, Samael oli myynyt maatilansa ja häipynyt kylältä. Kukaan ei tiennyt mihin, ja se sopi minulle mainiosti.